

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne: 25. 1. 2018
Čj. MSP-441/2017-OJD-SPZ/2
Počet listů: 4
Přílohy: 1

**Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno**

Obviněný MVDr. R.H., – stížnost pro porušení zákona

Přílohy: trestní spis Okresního soudu ve Strakonících sp. zn. 5 T 14/2016

1. Podle § 266 odst. 1 tr. ř. podávám ve prospěch obviněného MVDr. R.H.,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Okresního soudu ve Strakonících ze dne 14. 4. 2016, sp. zn. 5 T 14/2016, kterým bylo podle § 268 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen „z. m. j. s.“), rozhodnuto o uznání rozhodnutí úřadu Amtsgericht Schweinfurt, Rufferstrasse 1, 97421 Schweinfurt, Spolková republika Německo (dále jen „Okresní soud Schweinfurt“), ze dne 4. 11. 2013, sp. zn. 2 Cs 12 Js 6792/13, jímž byl MVDr. R. H. (dále jen „obviněný“) uložen peněžitý trest ve výši 9 600 EUR a dále povinnost zaplatit náklady řízení, které byly posléze vyčísleny ve výši 12 739,58 EUR, celkem 22 339,58 EUR, za trestné činy spočívající v hrubém týrání zvířat v 78 případech v souběhu trestných činů právně v souběhu s trýznivým týráním zvířat v 78 případech v souběhu trestných činů podle § 17 č. 2a, 2b zákona na ochranu zvířat (TierschutzG) a § 52 trestního zákoníku (StGB), přičemž část peněžitého trestu ve výši 400 EUR byla již zaplacená.

2. Soud v usnesení stanovil, že dané uznané rozhodnutí se vykoná s tím, že je obviněný povinen zaplatit na účet Okresního soudu ve Strakonících částku 21 939,58 EUR, která po přepočtení podle § 268 odst. 5 z. m. j. s. na českou měnu činí 566 809 Kč (pět set šedesát šest tisíc osm set devět korun českých).

3. Usnesení Okresního soudu ve Strakonících ze dne 14. 4. 2016, sp. zn. 5 T 14/2016, nabylo právní moci dne 24. 5. 2016.

4. Po seznámení s obsahem spisového materiálu mám za to, že se závěry Okresního soudu ve Strakonících se nelze v plném rozsahu ztotožnit, a to z následujících důvodů.

I. Způsob doručování rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde

5. Podle § 5 odst. 1 z. m. j. s. nelze mezinárodní justiční spolupráci cizozemskému orgánu poskytnout, pokud by to bylo v rozporu s ústavním pořádkem České republiky nebo s takovou zásadou právního řádu České republiky, na které je třeba bez výhrady trvat.

6. Podle § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. samosoudce neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak.

7. Jiné případy jsou pak stanoveny v § 267 odst. 3 z. m. j. s., podle kterého rozhodnutí jiného členského státu lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v odstavci 1 písm. e) téhož ustanovení, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje,

- a) byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místě konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místě konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
- b) věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
- c) poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

8. V konkrétní věci bylo německou stranou v osvědčení deklarováno, že věc byla projednána v písemném řízení, tj. bez soudního jednání, v nepřítomnosti obviněného [viz § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s.], a bylo potvrzeno, že byl obviněný v souladu s právem vydávajícího státu vyrozuměn o svém právu na podání opravného prostředku v dané věci a o lhůtách pro tento opravný prostředek osobně nebo prostřednictvím zástupce určeného nebo přiděleného v souladu s vnitrostátním právem [viz § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s.]. Lze poukázat na to, že rozhodnutí vydané v písemném řízení je možné na území České republiky uznat a vykonat pouze, je-li dána některá z výjimek z důvodů pro neuznání podle § 267 odst. 1 z. m. j. s. stanovených v § 267 odst. 3 z. m. j. s., přičemž v úvahu s ohledem na povahu písemného řízení přichází pouze výjimka ustanovená v § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s.

9. Trestní příkaz Okresního soudu Schweinfurt, o jehož uznání a výkon se jedná, byl k osvědčení připojen pouze v německém jazyce. V záhlaví daného trestního příkazu je mj. uvedeno: „Zustellungsbevollmächtigter: Herr JHS Hose, Rufferstraße, AG Schweinfurt 1, 97421 Schweinfurt“. Z uvedeného vyplývá, že trestní příkaz nebyl obviněnému doručován přímo v českém jazyce, ale prostřednictvím tzv. zmocněnce pro doručení (Zustellungsbevollmächtigter). K institutu zmocněnce pro doručování v německém trestním právu se vyjádřil Soudní dvůr Evropské Unie (dále jen „Soudní dvůr EU“) ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2015 ve věci C-216/14 G.C. a v rozsudku ze dne 22. 3. 2017 ve spojené věci C-124/16 I.T., C-213/16 T.R. a C-188/16 I. O..

10. Jak je zřejmé z rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C. (viz zejména odstavce 14 a 64 odůvodnění), podle § 132 odst. 1 německého trestního řádu lze k zajištění průběhu trestního řízení obviněnému, který nemá v oblasti působnosti daného předpisu trvalé bydliště nebo pobyt, nařídit, aby mj. zmocnil k doručování osobu s bydlištěm v obvodu příslušného soudu. Trestní příkaz se pak doručuje tomuto zmocněnci pro doručení a dvoutýdenní lhůta pro podání odporu běží obviněnému od okamžiku doručení trestního příkazu danému zmocněnci pro doručení a po jejím marném uplynutí nabývá trestní příkaz právní moci. V případě uplatnění institutu zmocněnce pro doručení nabývá trestní příkaz právní moci bez ohledu na skutečnost, zda jej obviněný skutečně obdržel (v jazyce, kterému rozumí).

11. V posuzované trestní věci byl trestní příkaz Okresního soudu Schweinfurt vydán 4. 11. 2013 a právní moci nabyl již 20. 11. 2013, kdy adresa zmocněnce pro doručení je stejná jako adresa Okresního soudu Schweinfurt. Za dané situace lze pochybovat, zda obviněný trestní příkaz Okresního soudu Schweinfurt skutečně obdržel (a to v jazyce, kterému rozumí). Pokud by se tak nestalo, nebylo by možné považovat výjimku podle § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s. za splněnou. Okresní soud ve Strakonících měl tedy podle § 267 odst. 6 z. m. j. s. vyžádat stanovisko příslušného německého orgánu, a pokud by německá strana ve svém stanovisku nevyvrátila závěr o existenci důvodu pro neuznání rozhodnutí podle § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s., mělo být z daného důvodu rozhodnuto o neuznání trestního příkazu Okresního soudu Schweinfurt.

12. Z výroku rozhodnutí ve věci C. bodu 2) vyplývá, že čl. 2, čl. 3 odst. 1 písm. c) a čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. 5. 2012 o právu na informace v trestním řízení (dále jen „směrnice 2012/13/EU“) nebrání takové právní úpravě v členském státu Evropské unie (dále jen „EU“), která v rámci trestního řízení ukládá obviněnému, jenž v konkrétním členském státě EU nemá bydliště, aby ustanovil zmocněnce pro účely doručení trestního příkazu, pokud obviněnému skutečně náleží celá lhůta pro podání odporu. Podle odstavce 65 odůvodnění zmíněného rozhodnutí je třeba umožnit obviněnému připravit si obhajobu a zabránit jakékoliv diskriminaci mezi obviněnými, kteří mají pobyt v daném členském státě EU, a obviněnými, kteří zde pobyt nemají. V odstavci 61 odůvodnění zmíněného rozhodnutí pak Soudní dvůr EU dovedl, že doručení trestního příkazu obviněnému má v německém trestním řádu povahu sdělení obvinění, a proto musí splňovat požadavky stanovené čl. 6 směrnice 2012/13/EU. To mj. znamená, že podle čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. 10. 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení (dále jen „směrnice 2010/64/EU“) má obviněný, který nerozumí jazyku trestního řízení, právo na písemný překlad takového trestního příkazu. Ustanovení § 267 odst. 1 písm. e), odst. 3 písm. c) z. m. j. s. je se závěry zmíněného rozhodnutí Soudního dvora EU plně v souladu.

13. Nerespektování daných závěrů by bylo v rozporu s ústavním pořádkem České republiky a zásadami právního řádu České republiky, na kterých je třeba bez výhrady trvat (ve smyslu § 5 odst. 1 z. m. j. s.) a takové nerespektování by také zakládalo důvod pro neuznání rozhodnutí podle daného obecného důvodu pro odmítnutí mezinárodní justiční spolupráce, který se uplatní na všechny druhy mezinárodní justiční spolupráce podle z. m. j. s., tedy i na uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu EU ukládajícího peněžitou sankci nebo jiné peněžité plnění podle části páté hlavy VI dílu 1 z. m. j. s.

14. Ve spojených věcech C-124/16 I.T., C-213/16 T.R. a C-188/16 I.O. bylo Soudním dvorem EU ve výroku rozhodnutí konstatováno, že čl. 2, čl. 3 odst. 1 písm. c) a čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice 2012/13/EU nejen, že nebrání takové právní úpravě v členském státu EU, která v rámci trestního řízení ukládá obviněnému, jenž v konkrétním členském státě EU nemá bydliště, aby ustanovil zmocněnce pro účely doručení trestního příkazu, ale nebrání ani tomu, že lhůta pro podání odporu proti danému trestnímu příkazu začíná běžet od jeho doručení

zmocněnci pro doručení, pokud se obviněný při výkonu trestního příkazu, jakmile se o něm skutečně dozví, nachází ve stejném postavení, jako kdyby mu byl trestní příkaz osobně doručen, a může využít celou lhůtu k podání odporu, případně navrácení lhůty pro zmeškání.

15. Rozhodnutí Soudního dvora EU ve spojených věcech T., R. a O. tak přeneslo otázku doručování trestního příkazu v německém trestním řízení i do vykonávacího řízení. To by však nemělo automaticky znamenat, že trestní příkaz německého soudu, který nabude právní moci a vykonatelnosti pouze na základě doručení zmocněnci pro doručování, lze bez dalšího zaslat k uznání a výkonu do jiného členského státu EU na základě rámcového rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. 2. 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut (dále jen „rámcové rozhodnutí 2005/214/SVV“). Z hlediska řádného fungování mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních ve formě uznávání a výkonu rozhodnutí jiných členských států EU je nepřipustné, aby k uznání a výkonu do jiného členského státu EU byla zasílána rozhodnutí, byť formálně pravomocná a vykonatelná, která může obviněný stále napadnout řádným opravným prostředkem, a aby se obviněný o svém odsouzení v jiném členském státě EU dozvídal až v řízení o uznání a výkonu odsuzujícího rozhodnutí v jeho domovském státě, zpravidla na základě doručení rozhodnutí o uznání a výkonu odsuzujícího rozhodnutí.

16. Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu EU nemůže sloužit jako pouhý mezikrok vedoucí k doručení obviněnému odsuzujícího rozhodnutí, o jehož uznání a výkon se jedná. Práva obviněného v trestním řízení musí být aktivně zajišťována státem, který dané řízení vede, nikoli až státem, který rozhoduje o uznání a výkonu rozhodnutí a který posuzuje, zda tato práva byla ve státě, jenž trestní řízení vedl, porušena. Sám obviněný nemá povinnost aktivně přispívat ke svému odsouzení. Tuto povinnost nejspíš vyvozoval Městský soud v Mnichově, který předložil Soudnímu dvoru EU předběžné otázky ve věcech T., R. a O. a tvrdil, že zásada spravedlivého procesu je dodržena v případě, kdy lhůta pro podání odporu proti příkazu začíná obviněnému běžet od doručení trestního příkazu zmocněnci pro doručení, vzhledem k tomu, že obviněný zná jméno a adresu zmocněnce pro doručení, byl informován o jeho úloze a může se u něj informovat o trestním příkazu vydaném proti němu (srov. odstavec 23 odůvodnění rozhodnutí Soudního dvora EU ve spojených věcech T., R. a O.).

17. Zašlou-li německé orgány i přes výše uvedené do jiného členského státu EU k uznání a výkonu na základě rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV trestní příkaz, který nabyl právní moci a vykonatelnosti pouze na základě doručení zmocněnci pro doručení, založí tím důvod k odmítnutí uznání a výkonu podle čl. 7 odst. 2 písm. g) rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. 2. 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně. Podle zmíněného ustanovení může příslušný orgán vykonávacího státu rovněž odmítnout uzнат a vykonat rozhodnutí, pokud se zjistí, že podle osvědčení stanoveného v čl. 4 dotčená osoba nebyla v případě písemného řízení v souladu s právem vydávajícího státu o svém právu na podání opravného prostředku proti danému rozhodnutí a o lhůtách pro daný opravný prostředek vyrozuměna (informována) osobně ani prostřednictvím zástupce určeného nebo přiděleného v souladu s vnitrostátním právem. Ze zmíněného ustanovení vyplývá, že rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, vydané v písemném řízení, musí být dotčené osobě (obviněnému) skutečně doručeno (ať už přímo nebo prostřednictvím zástupce). Stačilo-li by pouze doručení zástupci dotčené osoby (obviněného), neuvádělo by jistě ustanovení – vyrozumění (informování) dotčené osoby (přímo nebo prostřednictvím zástupce), ale uvádělo by – vyrozumění (informování) jejího zástupce.

18. V konkrétním případě trestního příkazu německého soudu, který nabyl právní moci a vykonatelnosti pouze na základě doručení zmocněnci pro doručení, by důvod k odmítnutí uznání a výkonu podle čl. 7 odst. 2 písm. g) rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV nebyl naplněn pouze v případě, kdy by bylo doloženo, že zmocněnec pro doručení skutečně informoval obviněného v jazyce, kterému obviněný rozumí, o trestním příkazu, právu na podání opravného prostředku a lhůtách pro jeho podání. Skutečnost, že se v textu čl. 7 odst. 2 písm. g) rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV odkazuje pouze na informace uvedené v osvědčení, neznamená, že vykonávající stát je povinen obsah osvědčení bezvýhradně akceptovat a nemůže jej kriticky přezkoumat. Je tomu právě naopak, kdy podle čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV má příslušný orgán vykonávajícího státu v případě pochybnosti o existenci tohoto důvodu k odmítnutí uznání a výkonu povinnosti věc konzultovat s příslušným orgánem odsuzujícího státu. Nemožnost vykonávajícího orgánu kriticky přezkoumat důvody k odmítnutí uznání a výkonu by navíc zpochybnila samotný smysl rozhodování o uznání a výkonu. Z daného výkladu čl. 7 odst. 2 písm. g), odst. 3 rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV potom vychází znění § 267 odst. 1 písm. e), odst. 3 písm. c) a odst. 6 z. m. j. s.

19. Uznání a výkon německého trestního příkazu, který nabyl právní moci a vykonatelnosti pouze na základě doručení zmocněnci pro doručení a který nebyl obviněnému doručen v jazyce, jemuž rozumí, by na území České republiky nepochybně byly v rozporu se standardy práva na obhajobu a práva na tlumočnicka, jak byly stanoveny zejména v čl. 40 odst. 3 a čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a rozvedeny v ustanoveních trestního řádu, zejména v § 33 odst. 1 a § 28. Rozpor s těmito standardy zakládá rozpor s ústavním pořádkem České republiky a zásadami právního řádu České republiky, na kterých je třeba bez výhrady trvat, ve smyslu § 5 odst. 1 z. m. j. s., a tedy obecný důvod v podobě důvodu pro neuznání rozhodnutí. Samotné rámcové rozhodnutí 2005/214/SVV, které je v ustanoveních části páté hlavy VI dílu 1 z. m. j. s. implementováno, skýtá podklad pro uplatnění daného důvodu po neuznání rozhodnutí o peněžité sankci nebo jiném peněžitém plnění v bodu (5) preambule, kde je zdůrazněn respekt k základním právům a svobodám, a v čl. 20 odst. 3, kde se stanoví, že každý členský stát EU může odmítnout uznání a výkon rozhodnutí, pokud osvědčení vede ke vzniku otázky, zda nedošlo k porušení základních práv nebo obecných právních zásad podle čl. 6 Smlouvy o EU. Skutečnost, že v rozhodnutí Soudního dvora EU ve spojených věcech T., R. a O. byla německá úprava zmocněnce pro doručení shledána za určitých podmínek v souladu se směrnicí 2012/13/EU, nikterak neomezuje možnost uplatnění § 5 odst. 1 z. m. j. s.

II. Způsob stanovení povinnosti k náhradě nákladů trestního řízení

20. Jak bylo Nejvyšším soudem konstatováno již v rozsudcích ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 11 Tz 52/2016 a 11 Tz 54/2016, každý druh peněžitých sankcí nebo jiných peněžitých plnění musí být uložen rozhodnutím, které splňuje náležitosti uvedené v § 261 odst. 1 písm. a) až d) z. m. j. s. To znamená, nejen že se musí jednat o rozhodnutí ukládající jeden z v ustanovení vyjmenovaných druhů peněžitých sankcí nebo jiných peněžitých plnění, ale také že se musí jednat o pravomocné rozhodnutí jiného členského státu EU. Právě daný požadavek však způsob stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení v německém trestním řízení nesplňuje, když výše povinnosti k náhradě nákladů řízení není určována pravomocným rozhodnutím.

21. V konkrétním případě Okresní soud Schweinfurt v trestním příkazu stanovil obviněnému pouze obecnou povinnost k náhradě nákladů řízení, aniž by výše nákladů trestního řízení byla konkrétně vyčíslena. Výše nákladů řízení, která v daném případě činí 12 739,58 EUR, je uvedena jen v osvědčení.

22. Na tomto místě lze podotknout, že v německém trestním řízení je uplatňováno oddělené rozhodování o základu nároku na náhradu nákladů trestního řízení a jejich výpočtu. Rozsudek nebo trestní příkaz německého soudu vydaný v trestním řízení obsahuje pouze rozhodnutí o základu nároku na náhradu nákladů trestního řízení, tj. stanovuje povinnost odsouzeného hradit náklady trestního řízení bez určení jejich výše. Teprve po právní moci daného rozhodnutí zakládajícího nárok následuje rozhodnutí o výši nákladů. S výjimkou řízení ve věcech mladistvých nerozhoduje o výši nákladů trestního řízení soud, ale poplatkový úředník státního zastupitelství. Rozhodnutí zakládající nárok (rozsudek, trestní příkaz) musí být obviněnému formálně doručeno, tj. tzv. na doručenkou (ponechávám stranou výše zmíněnou úpravu zmocněnce pro doručení). Rozhodnutí o výši nákladů řízení se však odsouzenému nedoručuje formálně, ale pouze běžnou poštou, neboť zde není stanovena žádná lhůta pro podání opravného prostředku. U rozhodnutí o výši nákladů řízení též není pořizován překlad do jazyka, kterému odsouzený rozumí.

23. Proti rozhodnutí o základu nároku je možné podat opravný prostředek okamžitou stížností, o které rozhoduje nadřízený soud; to neplatí, je-li opravný prostředek podán rovněž proti rozhodnutí ve věci. Rozhodnutí o výši nákladů řízení není samostatným rozhodnutím, nemá sankční povahu a nenabývá právní moci. Proti rozhodnutí o výši nákladů řízení je přípustný opravný prostředek, jehož podání není omezeno lhůtou. O uvedeném opravném prostředku rozhoduje soud prvního stupně (a za určitých podmínek lze napadnout i jeho rozhodnutí o opravném prostředku).

24. Za uvedené situace, kdy výše nákladů trestního řízení je podle německé právní úpravy určována rozhodnutím, které nenabývá právní moci, nelze vůbec o uznání a výkonu německých rozhodnutí o výši nákladů trestního řízení rozhodovat. Požadavek německé strany na uznání a výkon rozhodnutí ohledně povinnosti k náhradě nákladů trestního řízení je třeba vyřešit ukončením řízení o uznání a výkonu podle § 264 odst. 2 z. m. j. s. v této části, když v ní nejsou splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu EU k rozhodování o uznání a výkonu podle § 262 z. m. j. s. Podle § 262 z. m. j. s. lze totiž k rozhodování o uznání a výkonu převzít pouze rozhodnutí jiného členského státu EU, tj. rozhodnutí ve smyslu § 261 odst. 1 z. m. j. s., jímž však německé rozhodnutí o stanovení výše nákladů řízení, které nenabývá právní moci, není.

25. Nad rámec věcných pochybení lze Okresnímu soudu ve Strakonici vytknout i následující formální vady.

26. Rozhodnutí jiného členského státu EU se uznává „na území České republiky“ a vykonávací výrok by tedy neměl znít tak, že se vykonává uznané rozhodnutí, ale tak, že se vykoná (konkrétně specifikovaná) peněžitá sankce nebo jiné peněžité plnění uložené uznaným rozhodnutím (srov. § 268 odst. 1 z. m. j. s.). Ve vykonávacím výroku je také třeba rozlišit, jaká konkrétní částka připadá na jednotlivé druhy peněžitých sankcí nebo jiných peněžitých plnění, neboť jednotlivé druhy peněžitých sankcí nebo jiných peněžitých plnění mají rozdílné režimy výkonu (viz § 270 odst. 1 až 3 z. m. j. s.).

27. Pro úplnost dodávám, že podle § 12 odst. 10 tr. ř. se trestním řízením rozumí i řízení podle z. m. j. s. a podle § 3 odst. 1 z. m. j. s. nestanoví-li z. m. j. s. jinak nebo není-li jím některá otázka upravena, použije se trestní řád.

28. Není tedy pochyb, že stížnost pro porušení zákona lze podat i proti rozhodnutím učiněným podle z. m. j. s.

29. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že postupem Okresního soudu ve Strakonících byl v předmětné věci porušen zákon v neprospěch obviněného, a to v § 5 odst. 1, § 267 odst. 1 písm. e), odst. 3 písm. c), odst. 6, § 261 odst. 1, § 262, § 264 odst. 2 a § 268 odst. 1, 5 z. m. j. s.

Proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud:

- 1) Podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že pravomocným usnesením Okresního soudu ve Strakonících ze dne 14. 4. 2016, sp. zn. 5 T 14/2016, a v řízení předcházejícím byl porušen zákon v neprospěch obviněného MVDr. R. H. v § 5 odst. 1, § 267 odst. 1 písm. e), odst. 3 písm. c), odst. 6, § 261 odst. 1, § 262 a § 264 odst. 2 z. m. j. s. a podle ustanovení § 268 odst. 1, 5 z. m. j. s.;
- 2) podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení, jakož i další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a
- 3) podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu ve Strakonících, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [11 Tz 3/2018](#)